בתוכה ושמא תאמר כשם שפיה צר כך כולה

צרה תלמוד לומר יהעמיק הרחיב ושמא תאמר למלך לא הוכנה ת"ל גם היא למלך

הוכן ושמא תאמר אין בה עצים ת"ל מדורתה

אש ועצים הרבה ושמא תאמר זה הוא שכרה

תלמוד לומר יונחת שולחנך מלא דשן: חל

יום הכיפורים להיות בשבת [וכו']: 6 אמר

רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן לא בבליים

הם אלא אלכסנדריים הם ומתוך ששונאין

את 10 בבליים קורין אותם על שם בבליים

תניא גמי הכי ר' יוםי אומר לא בבליים הם

אלא אלכסנדריים הם ומתוך ששונאין את

ם בבליים קוראין אותן על שם בבליים אמר

לו ר' יהודה יתנוח דעתך שהנחת דעתי:

מתני' מידר את הלחם בשבת ואת הבזיכין

לאחר השבת והקטיר את הבזיכין בשבת

פסול ב אין חייבין עליהן משום פיגול נותר

ושמא בסידר את הלחם ואת הבזיכין בשבת

והקטיר את הבזיכין לאחר השבת פסולה ואין

חייבין זו עליהן משום פיגול נותר וטמא

יםידר את הלחם ואת הבזיכין לאחר השבת

והקטיר את הבזיכין בשבת ספסולה כיצד

ריעשה יניחנה לשבת הבאה ∘שאפילו היא על

השולחן ימים רבים אין בכך כלום: גמ' יחנן

התם אמר להם הממונה צאו וראו אם הגיע

זמן 🗗 שחימה אם הגיע הרואה אומר ברקאי

מתתיא בן שמואל אומר האיר פני כל המזרח

עד יו שבחברון והוא אומר הן ולמה הוצרכו

לכך שפעם אחת עלה מאור הלבנה ודימו

שהאיר מזרח שחמו את התמיד והוציאוהו

לבית השריפה והורידו כהן גדול לבית

המבילה זה הכלל היה במקדש כל "המסיך

האת רגליו מעון מבילה וכל הממיל מים מעון

קדוש ידים ורגלים יחני אבוה דר' אבין לא

זו בלבד אלא אפילו עולת העוף שנמלקה

בלילה ומנחה שנקמצה בלילה תצא לבית

השריפה בשלמא עולת העוף משום דלא

אפשר לאהדורה אלא מנחה אפשר דמהדר

קומץ לדוכתיה וקמיץ ביממא הוא תני לה

והוא אמר לה כלי שרת מקדשין שלא בזמנן

מיתיבי ייכל הקרב יביום קדוש ביום יו בלילה

קדוש בלילה בין ביום ובין בלילה קדוש

בין ביום ובין בלילה כל הקרב ביום קדוש

ביום ביום אין בלילה לא אינו קדוש ליקרב

אבל יקדוש ליפסל מותיב ר' זירא סידר את

הלחם ואת הבזיכין אחר שבת והקטיר את

הבזיכין בשבת פסולה כיצד יעשה יניחנה

לשבת הבאה שאפילו היא על השלחן ימים

מו א מיי פ״ה מהל' תמידין ומוספין הלי יב: מו ב מיי שם הלי יד ועיין

מה ג מיי שם הלייב: ממ ד מיי שם הלייג: ג ה מיי׳ פ״ה מהל׳ ביאת מחדש :סל׳ ס

בא רז מיי׳ פ״ג מהל׳ פסוה״מ

1. כִּי עָרוּךְ מֵאֶתְמוּל תַּפְּתֶּה גם היא למלך הוכן העמיק הרחב מדרתה אש ועצים הרבה נשמת יי כנחל גפרית ישעיהו ל לג בערה בה: בּעֲרָה בָּה: ישעיהו ל לג 2. וְאַף הַסִיתְּךְ מִפִּי צְר רַחב לא מוּצָק תַּחְתֶּיהָ וְנָחַת שָׁלְחָנֶךְ מָלַא דְשָׁן: שָׁלְחָנֶךְ מָלַא דְשָׁן:

רבינו גרשום ושמא תאמר למלך לא הוכנה.

כלומר לת״ח שסרח ולא יראה גיהנם: ת״ל גם היא למלך הוכן. משום הכי קרי לת״ח מלך דעוסק בתורה דכתיב בה בי מלכים ימלוכו: ושמא תאמר זו היא שכרה. של תורה שמסיתין אותו מפי צר שמצילין אותו מגיהנם אבל שכר טוב אין לו. תיל ונחת שלחנך מלא דשן: חל יוה"כ להיות ע"ש שעיר של יוה"כ של מוסף נאכל לערב כשהוא של מוסף נאכל לערב כשהוא חי. שאי אפשר לבשלו בשבת והכהנים הבבליים אוכלין אותו חי שדעתן יפה שאינן אניני הדעת: לא בבליים הן. תנוח דעתך: סידר את הלחם בשבת ואת הבזיכין לאחר השבת והקטיר את הבזיכין . בשבת הבאה פסולה. שהרי לא היו הבזיכין על השלחן משבת לשבת מעת לעת. ואין זייביז עליהם. על הלחם: לא חייבין עליהם. על הלחם: לא משום פגולי. אסם חשב בשעת משום פגול: אסם חשב בשעת הקטרת בזיכין לאוכלן חוץ לזמן אין בהן משום פגול: ולא משום טומאה. אם אכלן בטומאה משום דלא קרב המתיר במצותו. לא קרב המתיר כמצותו.
וכן אם הקטיר את הבויכין
וכן אם הקטיר את הבויכין
השלחן אלא יום אי פסול
ואין חייבין וכוי. סידר את
השלחן אל אום אי פסול
השבת מסולה. דלא היה על
השבת מסולה. דלא היה על
השלחן חייבים: כיעד יעשה.
ויהיה כשרה: יעית הבויכין
החס עד לשבת אחרת. הבאה
ויהיה כשרה: יעית הבויכין
הים עד לא מיה על כי כי ייני עשת. כדי שיהו ח' ימים שלמים על השלחן מן השבת לשבת שאפי׳ הן על השלחן הלחם שאפי הן על השלחן הלחם הבזיכון י"ג ימים אין בכן כלום ולא נפסלין: בורקי. כלום ולא בסלין: בורקי. מתיא בן שמואל אמר כך המיא אומר הרואה האיר פני מול מבורת וקאבר ליה האי בל המורת וקאבר ליה האי בל מבורת וקאבר ליה האי כל המורת וקאבר ליה האי כלות יכול אתה לראות חברון כאור היום והוא אומר הין: כאור היום והוא אומר הין: הורידו כ"ג לבית הטבילה. פעם אחרת משום דזה הכלל היה במקדש שכל המסיך רגליו טעוו טבילה ואי אפשר רגליו טעון טבידה ואי אבש. דאינו מסיך בלילה ואותה טבילה b) שטבל אח"כ קודם ייייד השחר לא היה טבילה קודם היום אלא אפי' וכר': משום דלא אפשר להדורה. אחר שנמלקה ומתה הילכך . תצא לבית השרפה: אלא מנחו

דאמר א"ל ר"ש בן לקיש ל לרבי אלעזר 9559

דישראל סגינא לכו לפי שלא עלו בימי עורא ומה שמוכירין אותם אחר אין לה: ומחוך ששונאין. חכמי ארץ ישראל את הבבליים לגנאי על שאוכלין את השעירים חיים אע"ג דמצוה קעבדי שלא יבואו לידי נותר לפי שהרגילו עלמס

כמו כן לאוכלם חיים אף בכל השנים פהם דמיחזי כרעבתנותה: אמר הממונה. ביומא (דף כח.) פירש בקונטרס דממונה הוא הסגן ש וקשה דאם כן הוה ליה למיחשביה בהדי דברים לחשיב בירושלמי דיומא שהסגן משמש אומר לו אישי כ"ג הגבה שמחלך הסגן בימינו ורחש בית חב בשמחלו והניף הסגן בסודרים וחחז הסגן בימינו והעלהו לא היה מתמנה להיות כהן גדול עד שנעשה סגן אלא ממונה אחר היה ושמא היה ממונה על הפייסות דמיקרי ממונה סתם כדתנן פרק שני דיומא (דף כב) אומר להם הלביעו ל):

מתתיא בו שמואל אומר (אם)

פני המזרח. האיר מתתיא בן שמואל היה ממונה על כך כדאמר בשקלים (דף ז:) מתחיא בן שמואל היה ממונה על הפייסות והיינו הפייסות שכשהאיר היום היו מפייסין מי שוחט מי זורק וכשהוא שואל אם הגיע זמן אומר לאותו שעולה על הגג אמור אם האיר פני כל המזרח עד שבחברוז והוא אומר לו הן ובתלמוד ירושלמי נמלא שלפיכך אומר לו ביום הכפורים עד שבחברון כדי להזכיר ישיני חברון ם) כך פי׳ בקונטר׳ ומה שכתוב בספרים בפ׳ אמר להן הממונה (יומא דף כח:) מתתיא בן שמואל אומר ממונה על הפייסות אומר כו' ליתא אלא אומר ה"ר מאיר דה"ג מתתיא בן שמואל ממונה על הפייסות אומר שהוא עלמו ממונה על כך והתם מפרש מי אומר כן: אלא אפי' עולת העוף שנמלקה ומנחה שנקמצה. רבותה היה בבן מהני הע"ג דלחו בכלל ביום זבחכם נינהו קמ"ל דנפקי מביום לוותו כדמפרש במגילה (דף כ:) ומשום קודם התמיד לא מיפסלא דהיינו למצוה בעלמה כדהמרי׳ בפ׳ התכלת (לעיל דף מט:) ומשום פסול לינה נמי לא דלאלתר שרפו אפי׳ קודם עמוד השחר ומיהו אי אפשר לומר כן דהא פריך ניהדר קומן לדוכתיה ולקתציה ביתתא ותשני כלי שרת מקדשין שלא בזמנן ומיפסיל משום לינה אלמא לא מיפסיל קמינה ואי אפשר לשרוף עד אחר עמוד השחר שיפסל בלינה ונקמנה לאו דוקא אלא אפילו לא נקמלה נמי כדחנן בפרק שני דמעילה (דף ט.):

בלילה. פי׳ בקונטרס כגון מנחת נסכים ויש מפרשים הטבת נרות בנ] ס לא שייך על זה לשון קרב א):

רבים אין בכך כלום ואי סלקא דעתך כלי שרת מִקרשין שלא בזמנן יּ(ליפסל) ליקדוש וליפסול אמר רבה מאן דקא מותיב שפיר קא מותיב אבוה דר' אבין נמי מתניתא קאמר קסבר סלילה אין מחוסר זמן הא ימים מחוסרין זמן יו סוף סוף

למלך לא הוכנה. לחלמיד שפירש מן החורה לא הוכנה גיהנס שלא שישונאין את הבבדיים. כדאשכחנא בפ"ק דיומא (דף ט:) יהא נידון בה. מלך קרי למלמיד חסם דכתיב (משלי ח) בי מלכים ימלוס: שמא האמר זהו שכרה. של חורה שמללת מגיהנם אבל שכר

קורין את האלכסנדריים שעושין רעבתנות על שם בבליים: מנהג מ] אלכסנדריים. של מלרים: (א) טמשפחת רבי יהודה מבבל היתה לפיכך שמח בדברי ר' יוסי:

בותנר' פסול. דמחוסר זמן הוא שלא היה על השלחן אלא ששה ימים והכא אי אפשר לתקן ולומר יניחנו עד שבת הבאה דכיון דלחם נסדר כדינו בשבת קידשו שלחן ושוב אין יכול ין להשהותו אלא עד שבת ראשונה מ) דמיפסיל בלינה יא] (הואילי) ולן הלחם (כ) בלא בזיכין): משום פיגול. אם הקטירן על מנת לאכול מן הלחם למחר אינו פיגול שלא קרב המתיר כמלותו: ולא משום נותר. שאין נותר חל על הלחם שהרי אין ראוי לאכילה: ו**טמא.** האוכלו בטומאת הגוף אינו בכרת כדאמר בהקומן [רבה] (לעיל דף כה:) הניתר לטהורים חייבין עליו משום טומאה וזה לא ניתר לטהורים מעולם דבזיכין הוו מתירין דידיה ולא קרבו כהילכתן: לחחר שבת. למחר: יניחנו לשבת הבאה. ויעמוד שבועיים על השולחן דכיון דלא נסדר בשבת אין שולחן מקדשו עד יבן השבת הילכך לא מיפסל בלינה יגן למולאי שבת: גמ' זמן השחיטה. אם האיר היום לשחוט את התמיד: ברקאי. האיר היום כמו (מהלים מ) האירו ברקיו תבל: מתתיא בן שמואל. היה ממונה על כך כדחמר בשקלים (פ״ה ה״ה) שהיה ממונה על הפייסות והיינו פייסות שמפייסין כשהאיר היום מי שוחט ומי זורק וכשהוא שואל אם הגיע זמן שחיטה אומר לאותו יד] שעל הגג אמור אם האיר פני כל המזרח מין והוא אומר לו הן ובתלמוד ירושלמים נמלא שלפיכך היה אומר עד שבחברון ביום הכפורים כדי להזכיר ישיני חברון: ולמה הולרכו לכך. לעלות לגג ולראות אם האיר היום: ודימו. סבורים היו: והוליאו לבית השריפה. שפסול היה לפי שנשחט בלילה דכתיב (ויקרא יט) ביום זבחכם ביום בעי לזבוח: והורידו כ"ג כו'. מפרש בסדר יומא בפרק שלישי (דף כט.) היכא קאי: מיסך רגליו. גדולים שהלך לבית הכסא: לא זו בלבד. תמיד שנשחט בלילה יולא לבית השריפה: אלא אפילו עולת העוף ומנחה. דלאו קרבן חשוב הוא דאין באין בליבור אם נעשו בלילה ילאו לבית השריפה: מקדשין. חה שקמן ונתן קומך בכלי אע"ג דלילה לאו זמן קידוש מין הוא מקדש ליה כלי ושוב אי אפשר לערבו בשירים ולחזור ולקמון שכבר נתקדש זה לשם קומן: כל הקרב ביום. כגון סתם קרבנות: קדוש ביום. שחם נתנו בכלי שרת

א) יומא סוי., כ) [לעיל מה. וש"ינ], ב) יומא כט: לעיל ל., ד) [עיין רש"י ביומא כט: דמוחק זה והעיד כך בשם ר"ח דלא גרסי פסולה], בסן [צפחים פון, ו) יומא כו: כמ. תמיד ל., ו) יומא כח. זבחים כ:, ל) ויומל כט.ז. ט) ממורה יד. [יומא כט:], י) מיבה זו נמחק. ן יומל סנין, א') מיכה זו נמחק.

ליק, כ) [חניגה טני וש"מן,

ל מנחד לשקח משסחת ד"" ט"

בי"ל. ז'יק, מ) ומיפסל בלינה

בי"ל. ז'יק, מ') ומימל שי"ב"

בי"ל ול בי"ל, נ'יק, מ') מימל ש"ב" ב"ל,

שמל האיל, מ) וימל ש"ב ב"ל,

ש"מ מוספר זמן הוא הלכך להם

ביי וש מוחספר זמן הוא הלכך להם

ביי והד"א. ז'יק, ל) ז'יל, לועירי.

ביי והד"א. ז'יק, ל) ז'יל, לועירי. ל"ק, ק) [וכ"ה בסנהדרין יט. ע"ם ועיין תוס׳ סוטה מב. ד"ה סנוז. כ) ווע׳ מוס׳ יומל טו: ד״ה סגן, ד') [וע' מוס' יומס טו. ד'ים אמר וחוס' סוטה מב. ד"ה סגן, ש') צ"ל וכך פיי. צ"ק, ש') צ"ל ולל ש"ך כו'. צ"ק, ש') [וע"ע חוס' ממורה יד. ד"ה וכלן,

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה אלכסנדריים של מלרים הס"ד ואח"כ מ"ה אמר לו ר' יהודה כו' משפחת: (ב) ד"ה פסול וכו׳ ולו הלחם בשבת אף כלה כזיכין:

שימה מקובצת

ים. 6) את. הבבליים: 3) הבבליים: ג) פסול ואין [חייבין עליה]: ד) פסול ואין חייבין עליה: סן זמן. השחיטה: ו) עד. שהוא בחברון: ז) תיבות בלילה קדוש בלילה בין ביום ובין נמחק: ס] תיבות סוף סוף נמחק: ט] מה"ד. אלכסנדריים. אלכסנדר": י) להשהותו: יל) תיבות הואיל ולן הלחם בלא בזיכין נמחק: יכ) עד שתגיע שבת הבאה ומאותו שבת יכול להשהות שבעה ימים: הס"ד ומה"ד שאפי היא על השולחן ימים רבים קודם לשבת אין בכך כלום שאין השולחן מקדשו עד: יג) בלינה עד למוצאי שבת שני: ידן לאותו. שעלה על: עון המזרח יין לאותר. שעלה על: מטן המזרת עד שבחברון: מו) קידים: קרמץ: ז' בנון. שמן לברות קדיש בין ביום ובין בלילה קתני מיהא הסיד [וחיבות מנחת נסבים נמחק: ימן וקומץ קרב ביום כדתיב ביום: יען בלינה לם לילה. שולחן: כל חיד. אבין: כל וליתר. ולב דר. אבין: כל וליתר. ולא: :**כג**] נרות. ולא

מוסף רש"י

נשבת (דעיד צ.). פסולה. דמחוסרת זמן הוא דמשפטה לעמוד על השלחו שבעה ימים ולא עמדה אלא ששה ולעיל צ ונח עמדה חנח ששה ונעיד ב. בבתי"ה, פסולה. שלה נסדרה בשבת לעמוד שם שבעת ימים כמשפטם והרי היה מחוסרת זמן, נול"ג דל"ג פסולה דהה מסקנה דשמעתין לה חשיב סידור יום רשון להל סקידרו הקוף וכמונה בקופסא דמי ולמה יפסול הלחם בהקטרת הבזיכין והלא לא קידש השלחן הדיפין והלא לא קידם השלמן ללחם כלל אח"י כ פייסך בשהם הכאם ויוחור ויוסדרנו, והכי עוכח נווי מדקחנו יפלד יעשם הלחם ביסך שקרה להדר, וה"י מחיר ברים ביסירום דיח אישם רומי הפייסין בשהם כילד יעשם וכי הפייסין בשהם כילד יעשם וכי הפייסין בשהם כילד יעשם וכי דהקיטי הבויסין בשהם כמו דהקיטי הבויסין בשהם כמו שרניילן נשמות יביא בזיסין שרניילן נשמות יביא בזיסין אחרים יוסדר עם הלחם כידד אחרים יוסדר עם הלחם כידד יעשה יניחנה. על השלחן עד שבת הכלה (יומא כמ:). כיצד

ביום כלי שרת מקדשו: בלילה. כגון יו) מנחת נסכים: וקומץ קרב יה] ביממא מביום לוותו [ויקרא ז]: ליפסל. כגון בלינה יש ומחוסר כפורים וכגון הכא דתו לא אפשר לאהדורי ונפסל במחוסר זמן: ליקדוש. מאחד בשבת וכי מטי אידך דחד בשבת ליפסל בלינה למולאי אחד בשבת שהרי שהה יותר משמנה ימים: ואבוה דרכי בן שאבא נמי מתני' קאמר. ולאו מדעתיה דנפשיה הילכך ליכא למימר בדותא היא ומבעיא לן לתרולינהו: קסבר. מפתחה מכן לילה אין מחוסר זמן דהלילה הולך אחר היום הילכך מקדש ליה באו כלי שרת לקומץ דומנו הוא אלא שאין עבודת ®לילה כשירה: [אבל ימים] מחוםר ומן. דימים הוי מחוסר זמן הילכך לחם הנסדר באחד בשבח לא מקדש ליה לאיססולי דאכתי כמה ימים יש עד זמנו:

כי . זקומץ אפילו שלא בזמנו בלילה הילכד תצא לשרפה: קרב בלילה כגוז שמז למנורה: מאי דקא מותיב שפיר קא מותיב דאי ס" כלי שרת מקדשים שלא בתומנן לימסלן לקדש האי לחם קודם השמת ולימסל דשה אין אם הודב שה יק אחוד. בהי באבין רואי מתניתה איר ומתרצתה היא דמתן קומץ בכלי שרת מקדשין שלא בומנו ליפסל, (ואמאי) (ומשריה) מקדש ליפסל הלילה אין מתוסר זמן, דלילה מיוטא האד הוא אלא שהקרבה ביום דכתיב ביום צותו אבל לענץ איקדשי למיפסל לילילה דלילה רוים חד הוא: ימים מחוסרין זמן, כלומר אחון ימים מאחר בשבת ועד שבת שהקדימו לחם הפנים שלא הניחו כהלכתו ביום

הבזיכיו ולא יסלח הלחם עד לשבת שניה הבאה ונמצא הלחם והבזיכיו על השולחו י"ד ימים ושני ימי שבת. הפזיטין, ניתרנה. שנה יקטיר המידיקן ומי מקק מהסט של נספת שמיה המהם וממום המרסיוטין עני הפונסון ייד מינים הפני ייני שכפ. שלפינים היא את הר להם המהפונים עני הפונסון ייד מינים הפני, שלפיני היא באת להם המהפונה. הוא הסגן אאז וראו, מו שלפינים של שלפינים ביינים במונים המינים ביינים במונים ביינים ביינים